

بهره ناشنوايان (نقد و بررسى کتاب)

پدیدآورده (ها) : باعچه بان، ثمینه علوم تربیتی :: آموزش و پرورش (تعلیم و تربیت) :: دوره چهل و هفتم، آبان 1356 - شماره 2 از 123 تا 120 آدرس ثابت : <http://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/255670>

دانلود شده توسط : عمومی user2314
تاریخ دانلود : 13/04/1395

مرکز تحقیقات کامپیوتزی علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتزی علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب بیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

پایگاه مجلات تخصصی نور

زندگی بچینند و به دور افکنند.

از میان نتایج مختلف چون نابینایی، ناشنوایی، فلنج، و امثال آنها، ناشنوایی یا کری به سبب تأثیر مستقیمی که در فراگیری زبان و در نتیجه در رشد قوای فکری و روابط اجتماعی خود ناشنوا دارد، به قول «هلن کلر» بزرگترین ضایعه نقص حسی است و ضایعه حاصل از آن بسیار عمیقتر و جدی‌تر از نابینایی و یا علتمهای جسمی و حسی دیگر است. دلیلی که خانم باعچه‌بان برای اثبات این مدعای که ناشنوایی ضایعه‌ای دردناکتر از نابینایی است، می‌آورد در عین سادگی قانون کننده است: «نابینایان بسیاری را می‌شناسیم که نامشان در تاریخ علم و ادب درخشیده است و به بزرگترین مقامات ممکن رسیده‌اند، ولی، چنین چیزی را درباره چند نفر از ناشنوایان می‌توان گفت؟» مؤلف از هومر و روکی یاد می‌کند که هر دو در عین نابینایی آثار بزرگ به وجود آورده‌اند. «در اینجا غرض اندک گرفتن ناشنوایان نیست بلکه مقصود توجه به عظمت سد ناشنوایی و ناگویایی در پرورش قوای فکری است و به دشواریهایی که ناشنوایان با آن رو به رو هستند. مولوی می‌گوید: آدمی فربه شود از راه گوش و این حقیقتی است که شاعر نامدار ما هفت قرن پیش به آن پی برد است.»^۳ کتاب بهرهٔ دانشجویان حاوی هشت فصل و یک پیوست است.

فصل اول «در شناخت ناشنوایی و علت‌ها و اختلال‌های ناشی از آن» است. مؤلف در این فصل به تعریف ناشنوایی می‌پردازد که «ناشنا به کسی اطلاق می‌شود که به‌هنگام تولد یا پیش از فرا گرفتن زبان مادری دچار اختلال شنوایی شده باشد و این اختلال به حدی باشد که نتواند زبان مادری را حتی با استفاده از گوشی مستقیماً از محیط بیاموزد و یا بعدها بر اثر بیماریها یا حوادث دیگر شنوایی خود را به اندازه‌ای

بهرهٔ ناشنوایان

تمیة باعچه‌بان

صفحه ۱۷۹
از انتشارات مرکز تحقیقات

«در کشتزار زندگی همه فرزندان انسان یکسان و یکدست نیستند، کاهی فرزندانی به بار می‌آیند که به علت یا علی‌گرفتار نقصی یا نتایجی هستند که آنان را از دیگر مردم متمايز می‌سازد. انسان نمی‌تواند نسبت به این فرزندان رنجور بی‌اعتباً باشد و آنان را از درخت هستی بچیند و به دور افکند. جامعه هر چند پیش‌فته‌تر و آگاه‌تر باشد از نقص اعضای خود رنجی عمیقتر می‌برد و به آثار این نقص از نظر انسانی و اجتماعی و اقتصادی بیشتر می‌اندیشد و به چاره جویی بر می‌خیزد.»^۴

کتاب «بهرهٔ ناشنوایان» تألیف خانم تمیة باعچه‌بان با این عبارات آغاز می‌شود. از همین چند سطر می‌توان به انگیزه‌ای که شادروان جبار باعچه‌بان را واداشت تا با تحمل رنجهای فراوان چنین کاخ شکوفی را پی‌افکند و فرزندان او اینچنین برای نگهداری و رونق و اعلای آن بدل مجاهدت کنند، آگاه شد: تباید به فرزندان رنجور اجتماع بسی‌است. تباید گذاشت آنان را از درخت

اجتماع فردی درونگرا و گوشگیر و حساس و زودرنج بار می‌آید و حتی در جمع نزدیکان احسان تنها یی می‌کند.

ناشناوا به علت بی‌خبری از قراردادها و دوز و کلکمای اجتماعی آدمی خوشبین و ساده دل و زودباور بار می‌آید و در نتیجه به مجرد روپه رو شدن با کوچکترین نامالایم یا موقعی که صفر اکبراهای او درست در نمی‌آید، از زندگی و اجتماع دلزده می‌شود و نسبت به آن واکنشهای غیر متعارف نشان می‌دهد.^۵ و در مورد اختلالهای فکری چنین می‌نویسد:

«از آنجا که فکر از زبان تقدیمه می‌کند و از راه آن رشد می‌یابد فکر یک ناشناوا که از زبان معروف است چنانکه باید و شاید رشد نمی‌کند و چنانکه به موقع، طبق برنامه‌های ویژه، آموزش نبیند رفته رفته دچار عقب‌افتدگی فکری می‌شود.»^۶

در ایران نخستین کسی که به فکر این گروه محاکومان افتاد و گوشید تا آفاق تازه‌ای در پرابر آنان بگشاید شادروان جبار باعچه‌بان بود. چهار سد سال پیش از باعچه‌بان یعنی از قرن شانزدهم نظر پاره‌ای از متفکران و دانشمندان، چون جرم کاردان ریاضیدان و پزشک ایتالیایی و پدر ونپس دولئون و زان پاپلو نیهوجان بولور و شارل میشل دولپه و ساموئل‌های نیک والکساندر کراهام بل، به تعلیم و تربیت ناشناوايان معطوف شده بود و روش‌های متفاوت و مدارس مختلف در اروپا و امریکا به وجود آمده بود. جبار باعچه‌بان در سال ۲۴۸۴ به فکر تأسیس کلاسی برای تعلیم کروالالها افتاد. او یک

سال پیش از این در تبریز کودکستان «باعچه اطفال» را دایره کرده بود. اقدام او در نظر اولیا امور و مردم متوجهانه و عجیب بود. ولی او با تلاشی زیاد کلاسی تشکیل داد و از همه کرو لالهای تبریز توانست سه نفر را به کلاس خود جلب کند و چون سال به پایان

از دست بدده که در گفتن و درک گفتار دیگران به درجات مختلف دچار محدودیت شود.»^۷

ناشناوايان به نسبت میزان حساسیت شناوی خود به کم شناوا، نیمه‌شناوا، ناشناوا، ناشناوا شدید، ناشناوا بسیار شدید تقسیم می‌شوند. ناشناوا شدید فقط صداهایی را می‌شنود که تقویت شده باشد، ولی ناشناوا بسیار شدید حتی صداهایی را که تقویت شده باشد نمی‌شنود. و آنها که مورد بحث این کتابند دو دستهٔ آخری هستند.

نیز ناشناوای از نظر محل ضایعه به چهار قسمت تقسیم می‌شود: کری انتقالی که بر اثر اختلال در گوش میانی به وجود می‌آید. کری عصبی که بر اثر اختلال در گوش داخلی و مرکز شناوی در مغز پیدا می‌شود. کری امیخته (انتقالی و عصبی). کری روانی.

از میان این انواع، کریهای عصبی علاج پذیر نیستند. آنگاه به بیان علل ناشناواهای می‌پردازد و ناشناوايان را به دو قسمت می‌کند: ناشناوايان مادرزاد و کسانی که بعداً ناشناوا شده‌اند.

ناشناوايی مادرزادی ممکن است به علت وجود ژن کری در «کروموزوم»های پدر و مادر باشد یا ناهماهنگی PHXgon پدر و مادر یا ابتلاء مادر به هنگام بارداری به بعضی از بیماریهای میانی، مثل سرخجه، یا استعمال بی‌رویه برخی از داروها چون «استروپتومایسین» و «کنومایسین».

ناشناوايی موجب بروز اختلالهایی چون اختلالهای رفتاری و اجتماعی، اختلالهای جسمی، و اختلالهای فکری می‌شود. در مورد اختلالهای رفتاری و اجتماعی، خانم باعچه‌بان چنین می‌گوید:

«فرد ناشناوا به علت بینیده بودن از

رسید و شاگردان در مقابل جمیع امتحان دادند و به نوشتن و خواندن پرداختند، باعچه بان مورد تشویق و تمجید همه حاضران حتی مخالفان خود واقع شد.

باعچه بان دو سال بعد که باعچه اطفال در تبریز تعطیل شد به شیراز دعوت شد و در آنجا کلاس تعلیم کرولالها را دایر کرد و سالها بعد مرکز کار خود را به تهران آورد و در اثر پشتکار و تعلم رنجهای فراوان که شمهای از آن در کتاب آمده است در محل امروزی، مدرسه تعلیم کرولالها را دایر کرد و چون در سن هشتاد و چهار سالگی چشم از جهان فرو بست این میراث عظیم معنوی را به دختر خود ثمینه باعچه بان سپرد.

در فصل چهارم از گسترش آموزشگاه‌های کرولالها سخن رفته است. چون آموزشگاه کر و لالهای گلبیدی، در اصفهان، دبستان ناشنوايان ميرزايان، آموزشگاه نيمروز، دبستان باعچه بان شماره ۲، دبستان‌های کر و لالهای مشهد، خلاصه طبق گزارش دفتر کودکان استثنایی تا کنون در ۹۰ نقطه کشور مدارسی برای تعلیم کودکان ناشنوا تأسیس شده است.

فصل پنجم بحث در روش‌های آموزشی و ارتباطی با ناشنوايان است. از آغاز آموزش ناشنوايان در جهان قریب چهار صد سال می‌گذرد و در این مدت مریبان کوشیده‌اند که شاید یک راه ارتباط آسان و عملی برای ناشنوايان بیابند. این روشها، که پس از کوشش‌های بسیار حاصل شده است، عبارتند از: روش علامتی، الفبای دستی، روش هجی کردن با انگشت، روش گفتاری و روش آمیخته. خانم باعچه بان درباره هو یک از این روشها شرح مبسوطی داده است. او درباره روشی که جبار باعچه بان به کار می‌برده است می‌نویسد:

«آموزش و پرورش ناشنوايان در ایران

نه پدست گروههای مذهبی و خارجی بلکه به فکر یک معلم ایرانی بوجود آمده است، و این معلم ایرانی جبار باعچه بان است که می‌گوید:

ز اندیشه برای خود رهی یافته‌ام نقش دگری را بهره انداخته‌ام از چشم برای دیدن چهره صوت با دست هنر آینه‌ای ساخته‌ام اصول روش باعچه بان در سه بخش آمده است:

روش تعلیم تلفظ و گفتارخوانی به ناشنوايان

روش تعلیم زبان به ناشنوايان ایجاد وسائل سمعی و بصری و نوشتن کتابهای ویژه برای آموزش به ناشنوايان در مورد روش نخست «باعچه بان بر اثر تجربه‌های علمی پی برد که هر یک از واکها یا صوت‌های گفتاری ساختمانی مخصوص به خود دارد. شباهت و تفاوت آنها را کشف کرده، دید که مشترک‌المخرج بودن صوت‌ها به همان اندازه که کار آموزش تلفظ را برای معلم آسان می‌کند در لبخوابی کار ناشنوارا دشوار می‌سازد. واقعاً چگونه می‌توان توقع داشت که شخص ناشنوا از راه چشم کلمه‌های «ماما» «بابا» و «بو، مو، کاظم، قاسم و کاسب» را از یکدیگر مشخص کند؟»^۹

باعچه بان، پس از تجربه‌های بسیار، توانست از نظر آموزش تلفظ و گفتارخوانی صوت‌های گفتار زبان فارسی را در جدول زیر تنظیم کند:

جدول صدای باعچه بان

اگر این جدول را به طور افقی مطالعه کنیم می‌بینیم که لب خوانی صوت‌های ردیف اول (و، ب، پ، ف) آسانتر از ردیف دوم و ردیف دوم آسانتر از ردیف بعد و همچنان تا آخر است. به استثنای صوت‌های (ل، م، ن) که با لب و دندان گفته می‌شوند که

یکسان دیده می‌شود.^{۱۱} «یکی از خصوصیات بارز این النبا این است که شخص ناشنوا راهنمایی و تشویق می‌شود که از آن برای اصلاح تلفظ و پاری به لب خوانی استفاده کند نه به عنوان یک وسیله مستقل ارتباطی.»^{۱۲}

فصل ششم، که شمای از آن بیان کردیم، مهمترین فصول کتاب است. گذشته از آن، در این فصل مطالب دیگری نیز آمده است. از آن جمله است: گفتار یا الفبای اشاره‌ای، زبان و زبان آموزی، دشواری‌های زبان آموختن به ناشنوايان، مقدمه‌ای بر زبان مصور، زبان مصور، اسمهای ذات، ضمیر، فعلها، اسمها، ادات، وسیله‌های سمعی و بصری ویژه ناشنوايان.

در فصل هفتم از «سازمانهای رفاهی و فرهنگی ناشنوايان» گفتگو می‌شود و در فصل هشتم از «توان بخشی و تأمین رفاه شنوايان» و فصل نهم در «معرفی کتابها و نشریه‌هایی است که برای ناشنوايان یا آموزگاران آنان تألیف شده است». از این کتابها آثار زیر تألیف و نوشته شادروان جبار باعچه‌بان است: حساب و روش آموزش کر و لالها. و این آثار نیز تألیف یا ترجمه ثمینه باعچه‌بان است: ملن کلس، آمادگی، کبوتر و بادبادک، کلاع پر، عموزنجیرباف، راهنمای تدریس آمادگی، زبان مصور و کلید زبان (راهنمای تدریس کتاب اول)، زبان مصور و کلید زبان (کروالالها را چگونه گویا کنیم)، زین گنبد کبود و زبان آموزی.

مؤلف در پایان کتاب به «معرفی» فیلم‌هایی وابسته به ناشنوايان پرداخته است. اکنون که سیر اجمالی در کتاب بهره ناشنوايان را به پایان آورده‌ایم به‌راستی می‌توانیم قضاؤت کنیم که کتاب خانم ثمینه باعچه‌بان یکی از آثار ارزنهای است که در سالهای اخیر نشیافته است. توفيق‌نویسته محقق را خواهانیم. (۷)

البته لبخوانی آنها نیز دشواری ندارد. اگر بعضی از صوتی‌های گفتار مشترک‌المخرج نبودند، با توجه به اینکه یک سوم از صوتی‌های گفتار قابل رویت هستند، کار گفتار خوانی برای ناشنوايان آسانتر می‌شد. ولی فعلاً این آرزوی محال است و وجود صوتی‌های نامرئی گفتار و صوتی‌های مشترک‌المخرج، ساختن وسیله‌ای را که بتواند ناشنوا را در تشخیص و فهم گفتار یاری دهد ایجاد می‌کند.»^{۱۰}

الفباء‌های دستی که اروپاییان اختصار کرده بودند مورد پستند خاطر باعچه‌بان نبود، زیرا این الفباء‌های دستی هیچ گونه رابطه‌ای با ساختمان و چگونگی صوتی‌های گفتار ندارند. کسی که این الفباء را بداند می‌تواند بی‌آنکه حرف بزند یک یک حرفهای کلمه‌ها را با انگشتان هیچ و مقصد را بیان کند ولی باعچه‌بان می‌خواست که لالها حرف بزنند. و برای نیل به این مقصد «الفبای گویا» را ایجاد کرد. بدین قرار:

* گذاشتن دست بر روی سینه برای نشان دادن صدای‌های آوازی یا حنجره‌ای زیرا که در موقع تلفظ این صوتها در ناحیه سینه ارتعاش محسوس‌تر است.

* نگاهداشتمن دست در برابر دهان برای نشان دادن صدای‌های تنفسی، زیرا که به هنگام تلفظ این صدای‌ها گرمی نفس در پشت دست به خوبی محسوس است.

* ثابت نگاهداشتمن دست بر روی سینه یا در برابر دهان برای نشان دادن صدای امتدادپذیر (انتقباضی)

* حرکت سریع دست بر روی سینه یا در برابر دهان برای نشان دادن صدای‌های غیر امتدادپذیر (انسدادی) نشان دادن شکل دهان با دست هنگام تلفظ صوتها.

* با شکل انگشتان نشان دادن شکل حرفهایی که در زبان فارسی همه آنها نشان یک صدا هستند و در نتیجه بر روی لبها